

שיחת השבוע

יצא לאור עלידי צעירי אגודת חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

זוכרים ושרים

לאחר ההצלחה בשנים שעברו, גם השנה יוזמים משפחות שכולות ונפגעי טרור ערב של התייחדות עם חללי צה"ל ברוח יהודית-דתית. הערב יהיה א"ה ביום ראשון הקרוב, ד' באייר, בשעה 8 בערב, בבנייני האומה בירושלים. השנה ייוחד הערב לספורן של משפחות שכולות מבני העולים מחבר העמים, ולמשפחות שהשכול הכה בהן פעמיים, כמשפחת רמון ומשפחת פרץ. יו"ר ארגון 'זוכרים', דב קלמנוביץ', אומר כי בערב יופיעו זמרים מכל מגזרי הציבור שישירו שירי נשמה.

יריד 'עולם היהדות'

כמסורת השנים האחרונות מארגן שופר תקשורת את יריד 'עולם היהדות', באולמי קינג-דייוויד (ז'בוטינסקי 9) בבני ברק. התערוכה תהיה ב"ב" י"ג באייר (26-27 באפריל), ויוצגו בה תשמישי קדושה, ארונות קודש וציוד לבתי כנסת, מעשי רקמה ופרוכות, מזכרות ומוצרים לבית. הכניסה כול. טל' 03-9678555.

כה עשו חכמינו

סדרת הספרים 'כה עשו חכמינו', מאת יוכבד סגל, נתקבלה באהבה בקרב ילדי ישראל. עתה יוצאים הסיפורים המופלאים על חז"ל בסדרה בת שלושה תקליטורי שמע. סיפורים שילדים יאהבו לשמוע לפני השינה ובכל עת. טל' 1-700-704120.

אייר עם מלכה'י

עוד הפקה לילדים בסדרת ההפקות של מלכה'י, והפעם אייר - שבעה יעשר שירים ודקלומים מקוריים, לחודש אייר ולל"ג בעומר. תקליטור שמע, לילדים בני שנתיים עד חמש ולאימהות. טל' 1-700-704120.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס	
7:17	7:56	7:26	7:07	כניסת השבת
8:19	8:59	8:20	8:04	צאת השבת
פרקי אבות: פרק ב				

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840 טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169 www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

אינה המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות נא לשמור על קדושת הגיליון

לא נוכל להיות 'ככל הגויים'

צמאות יהודית אמיתית משמעותה לחדול מלחקות את עמי העולם אלא להיות יהודים במלוא מובן המילה. ארץ-ישראל, 'פלטרין של מלך', אינה יכולה לדמות לונדון או לניו-יורק

העולמית. העיסוק בנו חורג מכל פרופורצייה. בעולם מתרחשות מלחמות אכזריות ואין איש מתעניין בהן, אבל כל אירוע בישראל מעורר מיד את מערכות הדיפלומטיה העולמית. וכך, במקום לפתור את 'הבעיה היהודית', הקמת המדינה העצימה אותה פי כמה וכמה.

האמת היא שהמציאות הזאת אינה צריכה להפתיע אותנו. העם היהודי איננו עם ככל העמים, והמחשבה שנהיה ככל הגויים הייתה מוטעית מיסודה. הלא כך כבר הודיע לנו הקב"ה לפני אלפי שנים: "והעולה על רוחכם - היו לא תהיה, אשר אתם אומרים נהיה כגויים, כמשפחות הארצות" (יחזקאל כ,לב).

צמאות יהודית אמיתית משמעותה לחדול מלחקות את עמי העולם אלא להיות יהודים במלוא מובן המילה. ארץ-ישראל, המכונה 'פלטרין של מלך', אינה יכולה להיות כמו לונדון או ניו-יורק. מדינה יהודית צריכה להתנהל על-פי עולם הערכים היהודי ולהראות לעולם כולו איך נראה עם שחי על-פי התורה שניתנה בהר-סיני.

לא תחליף לגאולה

אותם יהודים שמתקשים לקבל את המסקנה הזאת, מוליכים את התסכול שהם חשים לנוכח העובדה שאיננו 'ככל הגויים', לאפיקים של הרס המדינה היהודית. נדמה להם שאם נהיה פחות יהודים, יותר דמוקרטיים, יותר 'פיס' - יתחיל העולם לאהוב אותנו. זה כמובן לא קורה, כשם שמגמות ההתבוללות בגרמניה ערב השואה לא מנעו את השנאה כלפי היהודים.

יש לנו ברירה אחת - להיות יהודים גאים, לשקם את הערכים שהתפוררו, לטפח את הרוח היהודית המקורית, השואבת ממורשת ישראל וממקורות הנצח שלנו. לבנות מחדש את תחושת היחד של העם היהודי ואת הערבות ההדדית. ועוד דבר חייבים לזכור - המדינה אינה תחליף לחזון הגאולה, ומי ששואל מתי כבר נגיע אל המנוחה ואל הנחלה, ראוי שידע כי זה יקרה רק בגאולה האמיתית והשלמה, בביאת משיח צדקנו, בקרוב ממש.

אחת מתעוררת תמיהה על גורמים בחברה הישראלית הפועלים בהתמדה לקעקוע יסודותיה של המדינה. הפרשה הביטחונית האחרונה היא רק דוגמה אחת. אנחנו עומדים מול ארגוני טרור צמאי-דם, שמנסים לרצוח אנשים, נשים וטף. האינסטינקט הטבעי של אדם בריא הוא לעמוד נגד מבקשי נפשו. ואילו כאן קמים יהודים ומנסים לכבול את ידי כוחות הביטחון ואף לחבל ממש בפעילותם.

אותם גורמים החותרים תחת המאמץ הביטחוני וההתיישבותי פועלים גם להרס אופייה היהודי של המדינה. הם יילחמו על זכותם של ערבים לכבוש שכונות שלמות בערים יהודיות, אך ירעישו עולמות נגד כניסת יהודים לבתים שנקנו כדת וכדין במזרח ירושלים. הם דוגלים בהעלאת גויים גמורים לישראל ובפתחת שערי הארץ לעובדים זרים ולמהגרי עבודה אפריקנים. ואתה שואל את עצמך, האין הם מבינים לאן התהליכים האלה מובילים?

הלחץ הפנימי על ראש-הממשלה להיכנע לתכתיבי הממשל האמריקני בדבר הקפאת הבנייה בירושלים אינו נתפס גם-כן. לשם מה בכלל הוקמה המדינה היהודית אם אין בה הכוח להיות עצמאית ולדאוג לאינטרסים שלה? אם גם בירושלים איננו יכולים לבנות, מה כבר נשאר מהשאיפה להיות עם בן-חורין?!

התסכול הפנימי

נראה כי מאחורי המגמות ההרסניות האלה עומד תסכול עמוק שחשים אותם יהודים. המדינה שחזו בדמיונם אינה מספקת את הסחורה, ומכאן אכזבתם גדולה. הם רצו מדינה שתפתור אחת ולתמיד את 'הבעיה היהודית'. שאיפתם הייתה שנהיה ככל העמים. שהנושא היהודי ירד מעל סדר-היום של העולם. שיפסיקו לדון בנו, כשם שהולנד ופורטוגל אינן מעסיקות את העולם. שיהיה שקט.

אבל מתברר שהעניין היהודי מסרב לרדת מעל סדר-היום. להפך, דווקא המדינה היהודית תופסת שוב ושוב את הכותרות בדעת הקהל

טבילה רוחנית במי התורה

כוחה של החסידות

אכן, גם מי מקווה מטהרים, אבל עליהם לעמוד בתנאים מסויימים, כמו שיעור של ארבעים סאה. כשאדם לומד תורה בלי לחוש את קדושת התורה, היא תפעל בו טהרה רק אם יש בה 'ארבעים סאה', היינו ריבוי מופלג של תורה. כשהוא לומד תורה הרבה, עד שכל מציאותו מתכסה על-ידי התורה, היא תטהר אותו ותפעל בו זיכוכ.

לעומת זה, כשהלימוד הוא מתוך הרגשת קדושת התורה, דיי גם ב'טיפה' של תורה כדי לטהר ולזכך את הנפש. וזו המעלה המיוחדת של לימוד תורת החסידות, שבה האדם מרגיש בכל פרט את קדושת התורה ואת היותה תורה אלוקית. לכן רואים במוחש שעל-ידי לימוד תורת החסידות משתנה מהותו של האדם מן הקצה אל הקצה, ועד שהיא פועלת שגם לימוד תורת הנגלה יהיה בבחינת 'סם חיים'.

(תורת מנחם כרך ב, עמ' 118)

לטהר את האדם מכל מיני 'טומאות' ו'זוהמות' שספג. וכשם שבמים הגשמיים יש שני סוגים – מי מעיין ומי מקווה – גם בתורה קיימים שני הסוגים האלה.

חיבור למקור

כדי שלימוד התורה יפעל את הטהרה, צריך הוא להיות מתוך הרגשת קדושתה של התורה והיותה תורת ה'. לכן מברכים לפני לימוד התורה את ברכת התורה – "ברוך אתה ה' נותן התורה". יהודי צריך לחוש שהתורה שהוא לומד היא תורתו של הקב"ה, וכאילו עכשיו הוא מקבל אותה מפי הגבורה.

לימוד תורה מתוך תחושה כזאת הופך את התורה שהאדם לומד ל'מי מעיין', מים חיים שמחוברים למקורם. על כך אמרו חז"ל, שאם האדם לומד תורה לשמה "נעשית לו סם חיים", מכיוון שהיא מחוברת עם מקורה האלוקי, שהוא מקור החיים. לעומת זה, אם האדם לומד תורה ואינו חש שהיא תורת ה' – הרי היא בדוגמת מי מקווה; אמנם מים, אבל מים שאינם מחוברים בתמידות למקורם.

רשתנו מפרטת את דרך טהרתו של המצורע מטומאתו. אחד הדברים שעליו לעשות הוא טבילה במים: "ורחץ את בשרו במים – וטהר".

טבילה יכולה להיעשות בשני מקורות מים: במי מעיין (ונהר) או במי מקווה. מי מעיין הם מים זורמים, שמקורם בנביעה מתמדת. לעומתם, מי מקווה הם מים עומדים, אך הם מחוברים למאגר של מי גשמים, ולכן בכוחם לטהר.

בין מעיין למקווה

יש כמה הבדלים הלכתיים בין מעיין למקווה. אחד מהם, שמי מקווה יש להם שיעור מינימלי – ארבעים סאה של מים, אם אין במקווה שיעור המים הזה, אין הוא מטהר. לעומת זה, למי מעיין אין שיעור מוגדר. אם האדם מצליח לטבול את כל גופו במי המעיין, הוא נטהר, בלא הבדל כמה מים היו שם. עקרונית, אילו האדם היה מצליח לטבול בטיפה אחת של מעיין – היה נטהר.

כשם שהמים הגשמיים בכוחם לטהר את האדם מטומאתו, כך נמשלה התורה למים ובכוחה

מן המעיין לשון הרע | מאת הרב אליעזר ברוד

אמרת השבוע

הללויה על הקרש

אברך אחד, מחסידי הרבי מהר"ש (רבי שמואל) מליובאוויטש, נכנס אליו ליחידות וביקש ברכה להצלחה בעבודת התפילה. הורה לו הרבי להתפלל מתוך הסידור. הגיב האברך: "קל לי יותר להתרכז בתפילה כשאני מתפלל בעיניים עצומות".

נענה הרבי: "ומה יהיה אז, הללויה על הקרש?".

יצא האברך מחדרו של הרבי נבוך ולא הבין את כוונת הדברים. הוא נועץ בחסידים זקנים וגם הם לא ירדו לסוף כוונתו של הרבי. ופתאום נחרד האברך. הוא נזכר כי פעם אחת התפלל כשהוא מתהלך אנה ואנה בבית הכנסת. הייתה שם קורה ארוכה, והאברך ניסה לבדוק אם הוא יכול להתחיל ולסיים אחד ממזמורי 'פסוקי דזמרה' כשהוא פוסע לאורך הקורה... לזה כיוון הרבי כשאמר לו 'הללויה על הקרש'.

אנשים חשובים

יש לאדם עוד שמות – איש, גבר, אנוש. התואר 'אדם' מציין אדם נכבד ונעלה. מדוע אפוא נאמר "אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת" (ויקרא יג,ב)? שכן הנגעים באים כעונש על לשון הרע, ומידה מגונה זו מצויה ביותר אצל אנשים חשובים.

(רבי מרדכי יוסף מאזביצה)

הכלבים נצרו לשונם

אמרו חז"ל (פסחים ק"ח): "המספר לשון הרע ראוי להשליכו לכלבים". בעל לשון הרע שרוי במדרגה נמוכה מזו של הכלבים שידעו לשמור את לשונם, כפי שנאמר "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו".

(רבי אליהו קלאצקין)

לשון הרע עצמית

פעם אחת נכנס יהודי אל אדמו"ר הריי"צ מליובאוויטש וביקש תיקון לדברים מסויימים. בדברו, תיאר את מצבו הרוחני במילים שליליות ביותר. השיבו הרבי: ידוע לך בוודאי חומרת איסור לשון הרע. אסור לאדם לספר לשון הרע על שום אדם מישראל – לא על חברו ולא על עצמו.

קשה משפיות דמים

"זאת תהיה תורת המצורע" (ויקרא יד,ב). אל תקרי 'המצורע' אלא 'המוציא שם רע', שקשה לשון הרע משפיות דמים, שכל ההורג אינו הורג אלא נפש אחת, והמספר לשון הרע הורג שלושה: האומר, המקבל והנאמר עליו.

(מדרש תנחומא)

זורה אבק

"שלוש עבירות אין אדם ניצול מהן בכל יום... ואבק לשון הרע" (בבא בתרא קסג). כשמדברים לשון הרע פעמים רבות, המספר זורה אבק בעיני הבריות ומתבל את דברי השקר כדי שהשומעים יאמינו לו.

(עיטורי תורה)

לשון נקייה

כשחלה רבי צבי-הירש אורבך, רבה של קונין, בא אליו רופא ובדקו. כאשר הביט בלשונו אמר לו: "הלשון שלך, רבי, אינה נקייה". נאנח הרב: "אמנם כן, יודע אני, כי בעוונותינו הרבים מיהו כיום בעל לשון נקייה?".

פני חסיד כפני רבו

ההלשנה הסעירה באחת את שלוות החיים בקהילה היהודית בסטראדוב שברוסיה. שמונים יהודים, ובהם הרב המקומי, משולם זלמן ניימרק, נאסרו. כשנתיים ישבו מאחורי סורג ובריח עד שנתבררה צדקתם והם שוחררו.

מאחורי ההלשנה זו עמד יהודי, לזרוב שמו. הפרשה התחילה באספה שהזמין הרב לביתו. בין המוזמנים היה גם לזרוב, שהיה חבר בחבורת ה'משכילים' ועשיר גדול.

באספה החל לזרוב להטיח דברים בוטים כנגד החסידיים ודרכיהם. הרב עצמו ורבים מתושבי העיר נמנו עם חסידי חב"ד, ולאחר שלזרוב הגדיש את הסאה, נאלצו לגרשו מהבית.

לזרוב נעלב והחליט להלשין לשלטונות כי הקהילה מסייעת לצעירים יהודים להשתמט מגיוס לצבא הצאר. הוא גם סיפר כי הרב עצמו מסייע למלט בחורים מחובת הגיוס.

מפקד המשטרה החליט לפשוט על היכל הישיבה. בוקר אחד הופיע בהפתעה באולם הישיבה, ועמו כוח גדול של שוטרים וחוקלים.

המראה שנגלה לעיניו המם אותו לרגע. עשרות רבות של צעירים שקועים בלהט בלימודם. זה עומד תפוס במחשבותיו, השני שעון על 'סטנדר', השלישי רכון על ספר עב-כרס. הוא התאווש במהירות והכריז כי כל הבחורים צריכים למסור את פרטיהם האישיים ולעזוב את המקום.

בהלה אחזה בבחורי הישיבה. היו שציתו מיד, והיו שסירבו לעזוב את תלמודם, עד שהשוטרים נאלצו לגרשם בכוח. לאחר זמן-מה נשאר האולם ריק לחלוטין.

פתאום הבחין המפקד בבחור אחד שנשאר במקומו. המפקד פסע אליו במהירות וכמעט הנחית על פניו סטירה, אך פתאום קלט כי הבחור פשוט אינו מבחין בכל הנעשה סביבו. הבחור הזה, יעקב שמו, היה מסוגל להתרכז לגמרי בסוגיה שאותה למד, עד כדי התנתקות מכל הסובב אותו. הוא היה בשנתו העשרים בלבד, וכבר ידע על-פה מאות דפי גמרא עם המפרשים. המפקד הביט בבחור מלא השתוממות. עיניו העצומות של הבחור, תווי פניו העדינות והקמטים במצחו, שהעידו על עומק התרכזותו, עוררו את התפעלותו של מפקד המשטרה. כדי לעורר את תשומת-ליבו של הבחור דפק המפקד

באגרופו על ה'סטנדר', אך הבחור עדיין לא הגיב. ואז תפס המפקד בידו של יעקב ונענע אותה בחוזקה.

יעקב פקח את עיניו, ראה את האולם הריק והבין מיד את הנעשה. בשקט סגר את ספרו ופנה לצאת מן האולם. המפקד ואנשיו פינו לו דרך מתוך

את בניהם לשקוע בעולמות של בטלה ודמיון, במקום ללמוד מקצוע שאפשר להתפרנס ממנו."

המפקד השיב לו בלעג: "אדון לזרוב, מוזמן אתה לבקר במזורים שלנו ולהאיר את מוחותיהם של 'אוכלי החינם' שלנו..."

המפקד לא היה אדם רע בטבעו. בבסיסו רחש כבוד ליהודים. בדרכם חזרה מן הישיבה פנה אל לזרוב ואמר: "התדע, לזרוב, מדוע אני שומר יחס מיוחד לאנשי דת ורבנים? אספר לך". והוא החל לספר:

"לפני שנים חלה בני הצעיר בן השמונה במחלה מוזרה. הוא נתקף עוויתות וחומו עלה מאוד, עד שהכרתו התערפלה. טובי הרופאים לא ידעו לומר לנו דבר. המצב הטריף אותנו. אף שאני איש צבא קשוח כבזרול, הייתי על סף התמוטטות.

"בוקר אחד שבה אשתי הביתה נרגשת. שכנתה היהודייה סיפרה כי 'ראבין' [=רב] גדול בא לביקור בעיר. הוא ידוע כעושה נפלאות, וכל הפונים אליו בבקשת עצה וישועה נענים בדרך נס.

"אשתי האיצה בי לגשת אל ה'ראבין' כדי שיברך את בנו. באתי אל ביתו של ראש הקהילה היהודית, שבו התארח ה'ראבין', והתברר כי שמו רבי שמואל שניאורסון מליובאוויטש. הופעתי במקום הבהילה תחילה את הציבור הגדול שהצטופף שם, וראש הקהילה הרגיע את האנשים.

"מסרתי את שם הילד ואת שמי ביד ראש הקהילה, וכעבור כמה דקות שב אליי בשמחה ובישר לי כי הרבי יקבלני מיד. נכנסתי בהתרגשות. הרבי, שפניו האצילות וההדורות הותירו בי רושם עמוק, ישב ליד שולחן ולפניו דלקו שני נרות. הוא הזמיניני לשבת, הביט בפתק ואמר כמה מילים בשפה היהודית. ראש הקהילה תרגם כי הרבי בירכני: 'השם יתברך ישלח את ישועתו לבנך ורפואתו קרובה לבוא!'

"באותו רגע נשמתי לרווחה. חשתי ביטחון כי דברי הרבי יקוימו, ושבתי לביתי לבשר לאשתי על ברכת הרבי.

"ואכן, כעבור כמה שעות פסקו העוויתות כמעט לגמרי. הילד החל להזיע וחומו ירד. באותו לילה ישן שינה רצופה, בפעם הראשונה זה זמן רב. עברו כמה ימים והילד הבריא לגמרי.

"התבין עתה, מדוע התרגשתי כל-כך בראותי היום את הבחור המעמיק? סיים מפקד המשטרה את סיפורו באוזני לזרוב. "מראה פניו הלוהטות הזכיר לי מאוד את פניו של אותו רבי קדוש, שברכתו הצילה את חיי בני."

(לרגל ב' באייר, יום הולדתו של הרבי מהר"ש מליובאוויטש)

התפעלות והדרת-כבוד. מראה הבחור עורר בהם השתוממות עצומה. המפקד קרא בהתפעלות: "צעיר לימים כל-כך, וכבר הוא איש קדוש הפורח בשמים!".

ה'משכיל' לזרוב ביקש לצנן את התרשמותו של המפקד, ואמר: "כאלה הם היהודים הפנטיים, אשר מחנכים

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוד

סדר הגאולה

בענין הגאולה וביאת המשיח אנו נתקלים פעמים רבות בשתי גישות מנוגדות, ושתיהן שגויות.

גישה אחת גורסת, שאין לנו שום יכולת לדעת מה יהיה ואיך יהיה, כי אלה דברים סתומים ולא ברורים. בעלי גישה זו מגייסים לעזרתם את הרמב"ם, הכותב (הלכות מלכים פרק יב, הלכה ב) שכל הדברים האלה "לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו".

בקצה השני מצויה גישה שעל-פיה בונים תסריטים שונים ומשונים. בעלי גישה זו מסתמכים על פסוקים, מאמרי חז"ל, ספרי ראשונים ואחרונים ועוד, ולכאורה כל דבר שהם אומרים מבוסס על מקורות. אך עצם הניסיון מצד אנשים כערכנו להבין את המקורות ולתווך בין המקורות הסותרים נדון מראש לכישלון, ומה שחמור יותר – לטעויות.

הכרעות ברורות

הבסיס לגישה נכונה בענין הגאולה טמון בהיצמדות לאותן אמות-מידה נוקטות בידנו בכל שאלה הלכתית. כלל ידוע הוא שאין פוסקים הלכה על סמך מדרשים וכדומה, שכן דברים הנאמרים במדרשי חז"ל לא בהכרח הם כפשוטם. במדרשים טמונים סודות התורה, אבל הדברים יכולים להיאמר בצורת משל או דרש רומז, וקשה מאוד לתרגם מדרש למציאות מוחשית. פסיקת הלכה נעשית מתוך ספרי ההלכה, שלאורם בית-ישראל הולך.

הסמכות ההלכתית הברורה בענין הגאולה היא הרמב"ם, שמגדיר את הדברים בהלכות פסוקות. כלל מכללי הפסיקה קובע שאם 'נושאי כליו' של הרמב"ם לא חלקו עליו – זו הוכחה שהם מסכימים לדבריו וההלכה כמותו. בענין הגאולה אין שום פוסק החולק על הרמב"ם, ועל-כן דבריו הם הלכה פסוקה, ברורה ומחייבת.

דברי הרמב"ם בענין הגאולה אינם חלילה אוסף בלתי-מחייב של 'דברי חיזוק ועידוד', אלא הלכות פסוקות. ספר 'משה תורה' הוא ספר הלכתי ולא ספר דרשות. בספרו הרמב"ם מכריע בין מקורות סותרים, מברר דברים סבוכים ומגיש הלכות פסוקות וברורות. באור זה יש לראות גם את ההלכות בענין הגאולה.

לשים לב להקשר

אכן, הרמב"ם כותב את המשפט "לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו", אבל צריך לשים לב להקשר שהדברים נאמרים בו. אין הוא אומר זאת על כל ענייני הגאולה, כי אז לא הייתה משמעות להלכות רבות שהוא טורח להגדיר ולפרט. הרמב"ם כותב זאת על פרטים מסויימים בענייני הגאולה, כמו מלחמת גוג ומגוג, ביאת אליהו וכו', ועל הדברים האלה הוא אומר: "לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו". אך דברים אחרים הוא מגדיר בהירות, וזו הלכה פסוקה וחד-משמעית.

למעשה, כל הדברים המפורטים בפרק יא בהלכות מלכים הם דברים ברורים ומוגדרים. הרמב"ם קובע שהמשיח הוא בשר-ודם, נצר לדוד המלך, ש"עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה, לממשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נידחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו". בהמשך הרמב"ם קובע את סימניו של המלך המשיח וכיצד נדע לזהותו, ואף אלה הלכות פסוקות וברורות באין חולק.

כמובן הרמב"ם קובע בבירור את סדר הפעולות של הגאולה. בעניינים האלה מצאנו במקורות כמה וכמה דעות, אבל הרמב"ם מכריע בין המקורות הסותרים. הוא קובע כי מהלכי הגאולה מתחילים בעמידתו של המלך המשיח, "מלך מבית דוד, הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו". הוא מתחיל להחזיר את עם-ישראל לדרך התורה – "כופו כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", וכמו כן מתייצב נגד אויבי ישראל – "ויילחם מלחמות ה' וינצח כל האומות שסביביו". לאחר מכן הוא בונה את בית-המקדש השלישי, מקבץ את נידחי ישראל ו"יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד".

"יצר הרע הוא לפעמים שועל, פיקח שבחיות, וצריכים חכמה מרובה להבין את תחבולותיו. פעמים הוא מתלבש בלבוש צדיק, תמים, עניו ובעל מידות טובות" (המהר"ש מליובאוויטש)

פתגם חסידי

הצלחה טמונה בחינוך להתמסרות

עמידורו: "אנשים איבדו יכולת הבחנה בין טוב לרע"

כיפה, ששומר על התורה והמצוות, היו תקופות קשות ממש בשירות". עמידורו הספיק לשרת במלחמות ששת הימים, יום הכיפורים, מלחמת ההתשה, מבצע שלום הגליל ובעוד מבצעים, מקצתם נועזים.

לבוא ולתרום מעצמך

כששואלים לדעתו על השיעור העולה של חובשי כיפות ביחידות המובחרות ובסולם הקצונה, הוא משיב שזה עניין של חינוך להתמסרות: "בתקופה שבה התגייסתי ראיתי נערים מקיבוצים לא־דתיים שהתמסרו מאוד. זה היה עניין של חינוך מהבית, לבוא ולתרום מעצמך. כיום לחיילים הדתיים, שרבים מהם משרתים ביחידות מובחרות מאוד, יש חינוך למסירות ולנתינה, ובעיקר לתרומה לכלל".

הוא ממש לא אוהב את הגעגועים לימים שהיו. "מצבנו היום טוב בהרבה מבעבר", הוא קובע. "אני שומע אנשים מדברים בנוסטלגיה על ימי מלחמת ששת הימים למשל, ואני תמה. התהלכה אז ביחידות האחרון שיוצא מלוד, שיכבה את האור... בימים ההם היה חשש אמיתי שהמדינה לא תוכל להוסיף ולהתקיים לנוכח האוימים".

הנסיגה מעזה - משגה

עם זה, לדעתו אסור לשכוח לרגע כי אין עוד מדינה דמוקרטית בעולם שניצבת לפני איום קיומי מוחשי ויום־יומי, ולכן אסור לזלזל בצורכי הביטחון: "אם חלילה לא נצליח להגן על עצמנו, מדינת ישראל

רשת גִּבְת כאלפיים מסמכים מסווגים מלשכת אלוף פיקוד המרכז והעברתם לעיתונות, חשפה את הזילות שחלה בענייני הביטחון. מעשה מופקר כזה, שבעבר לא היה עולה על הדעת, זוכה כיום להגנה ולסלחנות מצד גורמים בעלי השפעה בתקשורת ובציבוריות הישראלית.

אלוף (מיל) **יעקב עמידורו**, לשעבר ראש חטיבת המחקר באמ"ן וכיום סגן־נשיא מכון לנדר, סבור כי זה דבר תקדימי. "זה אירוע חמור בלב החברה הישראלית, לא בקרב גורם קיצוני, אלא במה שמכונה 'השמאל המרכזי'. אנשים איבדו את היכולת להבחין בין טוב לרע. לצערך, הם זוכים בתמיכה מצד אי־אלו גורמים, וגם מעיתון אחד, שתומך בדרך ישירה או עקיפה במעשה. אם המסמכים יגיעו לידיים לא־נכונות, הדבר עלול לגרום נזק חמור לביטחון המדינה", הוא אומר לנו השבוע.

היו תקופות קשות

עמידורו נולד לפני 62 שנים. הוריו, אריה וצילה, היו אנשי אצ"ל. אביו נפל בשבי, אימו נאסרה. בשנת תשכ"ו התגייס לצנחנים. "באותה תקופה היו חיילים חובשי כיפות מעטים ממש", הוא מספר. "גם חייל שחבש כיפה בתחילת שירותו הצבאי, סביר להניח שהסיר אותה במהלך השירות. שירותי הדת שכל חייל מקבל כיום לא היו מובנים מאליהם בימים שבהם התגייסתי".

אבל הכיפה נותרה על ראשו והוא לא חשב לרגע לוותר על אמונתו. עם זה הוא מודה: "כחייל חובש

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

חוץ מזן 'ענה', שמופיע בשוק טרי בלבד בעונתו).

אבל אם ניכר בבירור שמין זה חדש הוא, רבים מהפוסקים סוברים שיש לברך עליו 'שהחינו', כדברי אדמו"ר הזקן "אם ניכר היטב בטעמו ובמראיתו". וכן פסק הראשון לציון הרב מרדכי אליהו שליט"א. וכן כתב ב"ליקוטי יוסף", שמברכים גם על ירק חדש, כגון לוביה.

עם זה, יש פוסקים שכתבו שלא לברך על ירקות שאינם חשובים (יש שנתנו דוגמה **בזמנם ובמקומם**: חסה), שאין לאדם שמחה בהם כל־כך. אבל על ירקות חשובים, כגון אבטיח (ויש שכתבו **בזמנם ובמקומם**, גם: דלעת, גזר ומלפפון), מברכים.

מקורות: עירובין מ.א. רמ"א או"ח סי' רכה ס"ג. ש"ה, שער האותיות, אות ק - קדשת האכילה, כלל יא - בדיני ברכת שהחינו, ס"ב [אות שז]. סדר ברכת הנהנין פ"א ה"ב (נדפס בסוף שו"ע אדמו"ר הזקן ח"א עמ' 342 ובמהדורה החדשה עמ' תשכ"ה). משנ"ב שם. ערוך השלחן שם סי"ב. חיי אדם סב. קיצור שו"ע נ"ז. ילקוטי יוסף ח"ג עמ' תרי"א. "זאת הברכה" (תשס"א) עמ' 160, ושי"ס. השיחות תשמ"ט ח"ב עמ' 745.

ברכת 'שהחינו' על ירקות

שאלה: האם מברכים 'שהחינו' על ירק חדש?

תשובה: בגמרא נאמר במפורש שעל דלעת חדשה אמרו 'שהחינו'. עם זה כתב הרמ"א: "פרי שאין לו זמן קבוע לגידולו אין לברך עליו, לכן אין מברכין 'שהחינו' על ירק חדש, דעומד כל השנה בקרקע". גם הש"ה כתב זאת ככלל, שלא לברך 'שהחינו' על ירק, מכיוון שעלולה להיות טעות בין חדש לישן.

הסכימו הפוסקים שצנון, סלק ותפוחי־אדמה, שרגילים לשומרם בהטמנה במשך החורף, אין ניכר בהם בין ישן לחדש ואין לברך עליהם 'שהחינו' (כמו בימינו שיש להימנע מלברך 'שהחינו' על ירקות הגדלים בחממות ומצויים בשוק כל ימות השנה, ועל מיני קטניות הנשמרים בקירור, וכן על תפוחים מזנים רבים הנשמרים בקירור כל השנה,

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותי הקדושות של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

שולחן שבת

לכל התורה בכרך אחד

שלוש שיחות לכל פרשה, מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש

להזמנות: טל' 1-718-6041020